

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Tasha Alexander
DANGEROUS TO KNOW

Copyright © 2010 by Tasha Alexander
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-821-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Taša Aleksander

OPASNO SAZNANJE

Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Endrua –
Sve, uvek*

Nijedna izuzetna duša nije
pošteđena mešavine ludila.

— ARISTOTEL

Zahvalnost

Neizmerno hvala...

Čarliju Spajseru i Alison Kaplin, čije su pronicljive primedbe poboljšale ovu knjigu.

Endiju Martinu, Metjuu Širu, Sari Melnik, En Hokins i Tomu Robinsonu, čiji neumoran trud ne može da ostane neprimećen.

Meri-Springs i Stefanu Kutou, koji su mi ljubazno dozvolili da boravim i pišem u njihovom prelepom domu dok sam istraživala Normandiju. Bez njih ne bi ni bilo ove knjige.

Bretu Betlsu, Robertu Gregoriju Braunu i Bilu Kameronu, Džozslin Elison, Kristi Kirnan, Elizabet Lets i Rene Rozen, izvanrednim piscima i još boljim prijateljima.

Kristini Čen, Niku Hokinsu, Keri Meders, i Misi Rajtli, bez kojih ne bih uspela.

Geriju i Anastaziji Gating, koji su neumorno čitali gomile stranica rukopisa.

Zanderu, zato što je sa žaljenjem prihvatio da Kolin ne može da ide unaokolo i ubija. Kejti i Džesi što su smatrale da Kolin ne treba da bude ubijen.

Endruu Grantu za svu sreću na ovom svetu.

Prvo poglavlje

Iako su mi predeli Normandije bili nepoznati, čak sam i ja znala da tamna lokva krvi ispod drveta nije prizor koji turista treba da ugleda tokom popodnevnog jahanja. Skliznula sam sa sedla, spustila ruku konju na vrat da ga umirim, a zatim se sagnula da pažljivije ispitam. Čak i da sam uspela sebe da ubedim da je zgusnuta tečnost nešto bezazleno, pogled na belu šaku raširenih prstiju istog trenu bi mi promenio mišljenje. Nesvesno sam protrljala stomak, koji me je još tupo bolelo od mog sopstvenog susreta sa nasiljem, i koraknula sam prema lešu.

Samo nekoliko meseci ranije, na putovanju koje je trebalo da mi bude blaženi medeni mesec, bila sam zarobljena u šupljem rezervoaru duboko ispod Konstantinopolja sa zlikovcem, koji je na mene pucao u pokušaju da me učutka jer sam otkrila da je počinio ubistvo. Trud mu je, naravno, bio uzaludan. Ali, iako sam uspela da razotkrijem tog groznog čoveka i spasem život sultanovoj konkubini koju je držao kao taoca, izgubila sam nešto još vrednije. Kad sam zakoračila u mračnu utrobu grada, nisam znala da sam trudna. Sad, umesto da se pripremamo za naslednika, muž i ja nismo sigurni hoćemo li ikada moći imati dete.

Kolin Hargrivs se nije dao obeshrabriti, čak ni suočen sa takvom tragedijom. Uporno je tvrdio da je jedino važno da se oporavim i poslao me u Francusku čim sam ozdravila dovoljno da mogu da putujem. Imao je najbolje namere. Međutim, izbor odredišta mu nije bio savršen. Nije Normandija bila

pogrešna – raskošni predeli bili su zapanjujuće lepi, a bogata kremasta hrana veličanstvena – ali nije mi odgovarao smeštaj u kući njegove majke. Iako ni to nije baš sasvim tačno. Ništa se nije moglo zameriti kući, prostranom, udobnom zdanju, koje je uglavnom u sedamnaestom veku izgradio aristokrata čiji naslednici nisu imali sreće za vreme revolucije. Pre će biti da je problem bio u meni. Barem što se ticalo moje nove svekrve.

Čula sam samo pohvale o gospođi Hargrivs, koja je pobjegla iz Engleske posle smrti svog muža pre desetak godina. I otac joj je rano ostao udovac i nagovarao je ćerku da ostane kod kuće – ne da se brine o njemu, već je verovao, a nije mnogo voleo društvo, da joj treba omogućiti da vodi život kakav god želi. Bogatstvom je osigurao da joj podrška muža nikad ne zatreba. Lišena bračnih stega, En Hauard je gotovo dvadeset godina putovala po svetu dok su joj se drugarice pouđavale i rađale decu. Kad je već ušla u trideset šestu, na polovini Velike piramide u Gizi srela je Nikolasa Hargrivsa. Dok su se ponovo spustili na čvrsto tlo, već su bili vereni. Tri dana kasnije su se venčali i posle toga više nisu proveli nijednu noć odvojeno.

Nadala sam se da će me gospođa Hargrivs obasuti toplinom kakvu je pokazivala sinu – da će se radovati kad ga vidi srećno oženjenog. Ali, posle dve nedelje hladne suzdržanosti odlučila sam da provodim što više vremena van domašaja njenog pre-kornog pogleda, koji je u meni izazivao peckavu nelagodu, i ta odluka me je i dovela do nesrećnog počivališta devojkice ispružene ispod drveta i krvi koja je natapala zemlju.

Žuč me je pekla u grlu dok sam je gledala, a oči su mi letele od njenih prstiju do lica uokvirenog kosom, koja je po boji i stilu bila toliko slična mojoj da smo mogle biti i bliznakinje. Nije bilo sumnje u to da je mrtva, nije bilo potrebe proveravati znake života. Niko nije mogao preživeti tako okrutne, duboke razderotine po vratu. Gornji deo haljine bio je crn od krvi i pokidan na stomaku, a ispod se nazirala prazna šupljina.

Opasno saznanje

Nisam mogla više da gledam.

Obgrlila sam se oko struka do mi se stomak stezao. Nije mi se smučilo, nego sam bila previše užasnuta, previše zapanjena čak i da bih disala. Zatvorila sam oči u pokušaju da se usredsredim, pomerim, razmislim, ali nisam bila sposobna ni za šta. Okrenula sam se na zvuk oštrog pucketanja, kao da se grana lomi iza mene, a tada je moj konj ispustio grozan vrisak i propeo se. Shvatila sam da sam zaboravila da ga vežem za drvo i krenula prema njemu, ali bilo je prekasno. Već se dao u beg.

I tako sam ostala deset kilometara daleko od kuće, sama sa ubijenom devojkom.

Drveće i trava i cveće okretali su se oko mene dok sam pokušavala da se dovoljno priblerem i procenim prizor ispred sebe. Trebalo je da budem spremnija za ovako nešto. U protekle dve godine postala sam neka vrsta detektiva pošto sam rešila ubistvo svog prvog muža, Filipa, vikonta Eštona, za koga su svi verovali da je umro od groznice u lovu u Africi. Otada su me još tri puta zvali da učestvujem u rešavanju ubistava, poslednji put na mom medenom mesecu u Konstantinopolju. Kolin, moj drugi muž (i Filipov najbolji prijatelj), radio je za Krunu, pomagao u stvarima koje su zahtevale, kako je voleo da kaže, malo više obazrivosti. Pošto nijedan muškarac nije mogao dobiti dozvolu da uđe u sultanov harem, zamolio me je da radim sa njim u službenom svojstvu kad je konkubina, za koju se ispostavilo da je ćerka britanskog diplomate, ubijena u otomanskoj palati.

Koliko god da sam ranije imala uspeha, nijedno prethodno iskustvo nije me pripremio za ovaj prizor preda mnom.

Zaškiljila sam i vid mi se tako zamutio da su se polje makova iza drveta i leš stopili u grimizni talas koji je lebdeo na vetru. Čizma mi se okliznula na glatku travu kad sam zakoračila napred i naterala se da pogledam i zapamtim svaku pojedinost te jezive slike: položaj devojčinih udova, opis haljine, izraz lica.

Istovremeno i sigurna i zgađena što sam u stanju da prenesem temeljan izveštaj o svemu što sam videla, okrenula sam se i započela dugu šetnju do kuće, dok mi se stomak prevrtao, srce poskakivalo na svaki zvuk koji je dolazio sa obližnjih polja, a noge podrhtavale.

Na tren sam poželela da se pretvaram kako nisam videla ništa ili da se prepustim strahu. Suze, spremne da poteku, pekle su me u očima i zarila sam nokte u dlanove. I tada sam čula pucanj grančice. Zastala sam na vreme da ugledam zeca kako pretrčava stazu ispred mene. I odjednom se moj strah pretvorio u bes – bes što se više ne osećam sigurno na ovom mestu, koje je trebalo da mi ponudi odmor. Sabrala sam se i požurila kući, spremna da kažem Kolinu kako imamo posla.

Trebalo mi je više od dva sata da stignem do kuće gospođe Hargrivs, koja je bila smeštena u šumarku duboko u normandijskom selu severozapadno od Ruana, ali pošto su mi duga jahanja postala svakodnevna navika, nisam mislila da će moje odsustvo bilo kome biti neobično. Zato sam se i iznenadila kad je muž požurio da me dočeka čim sam otvorila vrata. Savladana olakšanjem što ga vidim, srušila sam mu se u naručje i priča mi je potekla sa usana a da nisam zastala ni da dođem do daha.

„Nisi povređena?“ pitao je, pogladio po rukama i odmakao se da me bolje pogleda.

„Ne“, odgovorila sam. Ponovo me odmerio, a zatim, očito zadovoljan, uveo me unutra, poslao najbližeg slugu da što hitnije dovede policiju i poseo me na udoban divan u prednjoj dnevnoj sobi. Njegova majka, koja je čitala, odložila je knjigu i ustala sa užasnutim izrazom.

„Šta se dogodilo?“ pitala je.

Opasno saznanje

„Emili je pronašla leš“, odgovorio je Kolin, kružeći po sobi. Gospođa Hargrivs je ostala savršeno mirna, ozbiljnog lica, dok joj je pričavao sve što se dogodilo.

„Policija?“, pitala je.

„Već su na putu“, rekao je i ponovo se okrenuo ka meni. „Sasvim si sigurna u mesto?“

„Moraću da ti pokažem. Ne znam umem li da objasnim kako da stignemo tamo“, rekla sam. „Nisam sledila neki određeni put.“

„Izbezumio sam se kad se konj vratio u baštu bez tebe“, rekao je. „Želeo sam da te tražim, ali nisam imao pojma u kom si pravcu otišla.“

„Ne mogu da te zamislim izbezumljenog. Ti si više nego smiren – izluđujuće smiren – kad si suočen sa opasnošću.“

„Ne kad se radi o tebi, draga moja. Ne više.“ Seo je pored mene, uzeo me za ruku i protrljao je.

„Nemoj preterano da me štitiš. Neću to trpeti“, rekla sam. „Dok se osvestim, već ćeš me slati ranije na spavanje i određivati mi koje knjige da čitam.“

„Ne bi mi palo na pamet da utičem na tvoj izbor štiva za čitanje.“

„Mada, zaista imaš odličan ukus“, rekla sam. „Možda bih i uzela u obzir tvoj savet.“

Majka mu je glasno uzdahnula i samo što nije zakolotala očima. „Dozvoli mi da pošaljem po svog lekara da je pregleda, Koline“, rekla je. „Misliš li, leđi Emili“, uporno me je oslovljavala zvanično, glasom punim oštrog prezira, da me podseti koliko joj smeta titula na koju sam, kao grofovska ćerka, imala pravo, „da ćeš moći ponovo da pogledaš taj leš? Ne mogu da se ne brinem za stanje tako osetljive i zaštićene devojke.“

„Biću savršeno dobro“, odgovorila sam i osetila kako mi obrazi neprijatno gore. „Svako bi se uzrujao da je video ono što sam videla, ali to ne znači da nisam sposobna da obavim

ono što je neophodno i obezbedim pravdu za žrtvu ovog užasnog zločina.“

„Trebali da poverujem da si sposobnija za to od policije?“ pitala je. Nisam imala vremena da odgovorim pošto je batler najavio inspektora Godea, ogromnog čoveka, visokog i širokog, sa bradom i izvijenim brkovima, zbog čega je ličio na Džordža, novoproglašenog vojvodu od Jorka, mlađeg sina princa od Velsa. Međutim, on bi pored inspektora izgledao kao patuljak.

„Pretpostavljam“, rekao je i prišao mi, „da ste vi madam Hargrivs, koja je pronašla leš.“

„Ja sam madam Hargrivs“, rekla je Kolinova majka i iskočila. „Verujem da vam je potrebna leđi Emili.“

„Bojim se da sam zbog nedostatka titule na nižem položaju od svoje žene“, rekao je Kolin i rukovao se sa policajcem. „Odatle i zabuna. Ali, moram da kažem, nijednoj drugoj dami ne bih radije prepustio takvu prednost.“

„Da, naravno“, rekla je gospođa Hargrivs. „U svakom slučaju, leđi Emili je pronašla ubijenu devojkicu.“

„Istraga će odrediti uzrok smrti“, rekao je inspektor Gode.

„Nema mnogo sumnje“, rekla sam. „Svirepo je ubijena.“ Pre nego što sam uspela da ih zaustavim, suze su mi potekle. Pritisnula sam maramicu na lice i pokušala da se priberem.

„Ne treba da mi opisujete šta joj je urađeno. Već sam pozvao lekara da prouči stanje tela. Stići će za najviše deset minuta. Vi samo treba da mi pokažete tačno mesto događaja. Osećate li se sposobnom da to uradite? Razumem koliko vam je teško.“ U glasu mu se osećala iskrena zabrinutost.

„Cenim vašu brigu“, rekla sam. „Ali, spremna sam da uradim sve što je neophodno.“

U roku od četvrt sata stigli su lekar i još jedan policajac. Svi smo uzjahali, pri čemu se Kolin držao uz mene. Gospođa Hargrivs je navaljivala da se pridruži, ali na kraju ju je sin

ubedio da ostane. Krenuli smo i brzo se pokazalo da nisam mogla prepoznati put kojim sam došla lako kao što sam mislila. Pratila sam stazu od kuće, iza puta koji je vodio do sela, ali zatim sam skrenula kroz polja u potrazi za cvećem, ili sam pratila zvuk izuzetno privlačnog cvrkuta ptica, ili se nadala da ću pronaći mir, koji mi je izmicao još od dana kada sam povređena u Konstantinopolju.

„Znam da nije mnogo dalje“, rekla sam mršteći se. Stekla sam naviku da vremenski merim koliko mi treba da stignem do početka seoskog puta – tačno osamsto metara od kuće – i znala sam koliko sam dugo jahala otprilike istom brzinom. Deset kilometara u bilo kom pravcu nije bilo tako lako naći, a i napravila sam dovoljno pogrešnih koraka – zamenila jedno polje makova ili lana ili pšenice za drugo – da su ostali posumnjali kako sam im uopšte od bilo kakve koristi. Na kraju, uspela sam izdaleka da prepoznam uvijene grane drveta koje se izdizalo nad lešom.

Konj mi se propeo kad smo prišli, osećajući, pretpostavljam, moju napetost, baš kao i miris krvi koji je lebdeo u vazduhu. Svi smo usporili, zatim stali, a niko se nije pomerio nekoliko minuta. Nisam se mogla naterati da ponovo pogledam taj jeziv prizor.

„Ne mogu da verujem“, rekao je Kolin promuklim glasom i sjahao. „Nisam očekivao da ću ponovo videti ovako nešto.“

„Ponovo?“ Inspektor Gode je stao pored njega.

„Okrutno kao ubistva u Vajtčepelu“, objasnio je. Sveopšti strah koji se spustio na čitav London kad je Džek Trbosek proganjao žene u Ist Endu bio je nešto što Englezi i Engleskinje neće skoro zaboraviti. Jeza mi se popela uz ruke kad sam se setila njegovog užasnog ručnog rada. „Emili, jeste li bilo šta čuli kad ste je pronašli? Zvuke koji bi značili da je neko bio u blizini?“

„Samo pucketanje grančice“, odgovorila sam uz oklevanje. „Ali, ne mogu da kažem da sam bila mnogo svesna bilo čega drugog osim nje.“

„Nije dugo mrtva.“ Lekar je klečao pored nje. „Srećni ste što niste stigli ranije, leđi Emili.“

Oči su mi se zamutile. Sišla sam s konja i pokušala da krenem ka Kolinu, ali noge su mi se odsekle. Koraknuo je unazad da me uhvati, ali odgurnula sam ga jer sam znala da ne mogu zaustaviti neizbežno. Otrčala sam što sam dalje mogla od drveta, zatim se sagnula i povratila.

Gode se okrenuo drugom policajcu. „Organizujte potragu. Moramo da pročešljamo okolinu. Hargrivse, povedite ženu kući i pobrinite se za nju. Učinila je sve što je bilo potrebno i ne treba više da se muči oko toga.“

Drugo poglavlje

O d početka našeg braka, mnogo sam uživala u svakodnevici s Kolinom. Oblačenje za večeru, na primer, postalo je vreme kada smo, čim oteramo sluge, mogli da razgovaramo, tiho i na miru, o dnevnim događajima. Moj muž bi često otpustio moju služavku Meg pre nego što bih bila sasvim gotova, pa bi mi pomogao da zavežem pantljike ili zakopčam dugmad ili nakit. Jedina oblast u koju se nije upuštao bilo je kroćenje moje kose. I večeras su nam rituali bili isti, samo što ruke nisu prestajale da mi se tresu i nisam mogla sama da stavim divne dijamantske minđuše, koje mi je poklonio kao zakasneli venčani poklon.

„Moguće je da si dosegla svoju fizičku granicu, Emili. Sad nije vreme da se premaraš.“ Preuzeo je viseće dragulje od mene i podigao me sa stolice ispred toaletnog stočića.

„Ne budi smešan“, pobunila sam se. „Jedino me je sramota i razočarala sam se u sebe.“ Nežno me je okrenuo ka sebi i pažljivo mi zakačio minđuše, a zatim poljubio u čelo.

„Viđao sam muškarce većeg iskustva i jačih stomaka koji su imali žešće reakcije od tebe danas. Ali svejedno se brinem, draga.“

„A ti brineš mene. Obećao si da me nećeš sprečavati da radim ako se ukaže prilika.“ Nagnula sam se napred ka ogledalu u garderobi, grickajući usne da im dodam boje. Odabrala sam haljinu od bledoružičastog satena sa istančanom šarom

tamnije nijanse u nadi da će mi poboljšati ten, koji je izgledao neprirodno ispijen i bled.

„Ne bih ni sanjao da te sprečavam. Ali, sad nije vreme...“

„Kako to možeš da kažeš?“, pitala sam i skinula mu svoju dlaku sa rukava savršeno skrojenog sakoa od kašmira.

„Prvo, zato što se još oporavljaš od povreda. Drugo, nema razloga da mislimo kako je Godeu potrebna bilo kakva pomoć. Deluje vrlo sposobno.“ Stao je iza mene, i proverio svoj izgled u ogledalu.

„Kako to možeš da kažeš? Skoro da me ništa nije ni pitao.“

„Nije želeo da pritiska damu u tvom stanju.“

„Nisam više ni u kakvom stanju.“

Među nama je zavladała tišina. Spustio mi je ruke na ramena, sagnuo se i poljubio me. „Oprosti mi. Nisam mislio...“

Uhvatila sam ga za ruku i stegla je posmatrajući ga u ogledalu. „Znam.“ Nismo mnogo govorili o našem gubitku. Bilo je previše tužno i ispunjavalo me krivicom.

„Ne moramo večeras da silazimo na večeru“, rekao je. „Tražiću da nam ovde pošalju poslužavnik.“

„Ne, tvoja majka mi nikad ne bi oprostila ako joj upropastim plan da nas predstavi komšijama.“

„S obzirom na okolnosti, razumela bi“, rekao je.

„Uzela bi to kao još jedan dokaz mog neodgovarajućeg telesnog sastava.“

„Ne želi da bude neprijatna prema tebi.“

„Naravno da ne želi.“ Uzdahnula sam, a vlažan vazduh, koji se uvukao u staru kuću, zaledio me je do kostiju. „Ali, sigurna je da nisam ni blizu dovoljno dobra za tebe.“

„Draga moja, u njenoj glavi nijedna ne može biti dovoljno dobra za mene.“ Ponovo me poljubio. „Srećom, nikad se nisam